

1. Vakantie

‘**K**ijk, we gaan goed.’ Maudi wijst naar een wit bordje, waarop met slordige letters *La mer* staat geschreven.

‘*La mer*, dat is toch de zee?’ roept ze tegen haar vriendin Josja, die vragend naar het bordje kijkt. ‘Daar willen we naartoe met de pony’s.’

‘Ik weet echt niks van Franse woorden’, roept Josja terug.

Vanaf de rug van haar pony Pinto kijkt Maudi naar de volle maan die de duinen verlicht. Josja stapt voor haar op Goldie, haar mooie palomino.

Het pad waar de meiden op rijden, wijst als een slingerend lint omhoog naar de duintop.

‘Ik heb nog nooit bij maanlicht gereden’, zegt ze tegen Josja.

Josja kijkt om en grijnst. ‘Ik ook niet, maar het is super. Het is net alsof er elk moment iets spannends kan gebeuren.’

Maudi lacht, maar ze hoort tegelijkertijd hoe Pinto hijgt als hij naar boven zwoegt. De jonge, speelse ruïn is nog maar een paar maanden onder het zadel. Ze laat de teugels tussen haar vingers glijden, zodat hij zijn hals zo goed mogelijk kan gebruiken bij het klimmen.

Goldie heeft haar slanke nek ook naar voren gestrekt en stapt zonder moeite over het zandpad omhoog.

Er zit veel arabisch bloed in Goldie, denkt Maudi een beetje afgunstig. Arabieren hebben een grotere luchtpijp en een enorm uithoudingsvermogen.

Ze klopt haar zwetende pony op zijn hals. ‘Je doet goed je best,

Pinto. We gaan van jou ook een sterke pony maken met veel uithoudingsvermogen.'

Pinto beweegt zijn oren naar achteren, alsof hij precies begrijpt wat ze zegt. Ze glimlacht, klopt hem nog eens op zijn hals en concentreert zich op het pad, dat steil omhooggaat.

Maudi hoort de branding met steeds meer gebulder tekeergaan. De koude, zilte zeewind van de Atlantische Oceaan rukt aan haar rode krullen en blaast in haar gezicht. Ze snuift de zoute lucht op. Ineens zijn er prettige, verwachtingsvolle kriebels in haar lijf.

Na een paar minuten stijgen over het steile zandpad zijn ze op het hoogste punt, dat een uitzicht biedt op de Atlantische Oceaan. De maan verlicht de zee en het strand in een lange, glinsterende baan.

Maudi stuurt Pinto naast Goldie en kijkt naar de zee die zich eindeloos en glanzend voor hen uitstrekt.

'Spectaculair!' roept Josja, boven het geluid van de branding uit. Maudi knikt, maar tegelijkertijd wordt haar aandacht getrokken door een bord dat naast het pad staat. Op het bord is een aanplakbiljet geplakt. Hierop staan onbegrijpelijke Franse woorden en de foto van een paard dat over het strand galoppeert. Een woord begrijpt Maudi: *Competition*. 'Dat betekent competitie', zegt ze opgewonden. 'De datum snap ik, dat is hetzelfde als in Nederland. Twee dagen voor Kerst is er een wedstrijd. Dat is op mijn verjaardag. Misschien kunnen we meedoen.'

Ze tuurt nog even naar het aanplakbiljet. 'Het is 25 kilometer, dat is te doen.'

Josja schudt haar hoofd. 'Lijkt me niks.'

'Mij wel', zegt Maudi. 'Ik heb alleen in Nederland wedstrijden

gereden. Ik wil weleens een wedstrijd in Frankrijk meemaken.’ Ze tuurt naar het bord.

‘Volgens mij is het een bosrit of zo.’

Ze pakt haar mobiel en maakt een foto van het biljet. ‘Thuis ga ik het vertalen met behulp van een vertaalsite. Ik wil weten waar en wat het is.’

‘Wil je meedoen op Pinto? Zelfs Goldie wint het van Pinto.’ Maudi hoort het ongeloof in Josja’s stem.

‘Pinto kan wel wat’, zegt Maudi zwakjes. Dan denkt ze weer aan zijn ademhaling toen hij langs het duinpad omhoog moest. Ze wrijft nadenkend over Pinto’s hals. ‘Misschien kan ik een andere pony regelen.’

‘Misschien’, herhaalt Josja niet erg overtuigd. ‘Je snapt niks van wat ze hier zeggen. Ik doe niet mee.’

De klotsende golfjes op het strand lijken te roepen dat Maudi naar beneden moet komen en niet stil moet blijven staan. Ze glimlacht, leunt naar rechts en duwt tegen Josja’s bovenarm. ‘Hier zijn we dan, bij de Franse zee. Kom, laten we naar beneden gaan.’

Josja neemt Goldies teugels in de ene hand en maakt met de andere een brede armzwaai. ‘Het is hier mooi. Vanmorgen vroeg waren we nog in Nederland en nu zijn we in Frankrijk.’

Maudi snuift bij de gedachte aan de lange autorit. ‘Een afschuwelijke reis. Met die trailer achter de auto schoot het helemaal niet op.’ Ze geeft Pinto been. Meteen stapt hij naar voren.

Maar Josja lijkt geen haast te hebben. ‘We hadden je van tevoren een pilletje moeten geven, dan had je niet gezeurd dat het zo lang duurde.’

‘Hmm’, zegt Maudi. Ze draait zich om en kijkt omhoog naar Josja. ‘Een pilletje, kom op. Mam, Jesse en Jimmie waren er

vanmiddag al. Toen hadden wij nog heel wat uren voor de boeg.'

Ze laat Pinto halt houden. 'Toe Jos, laten we gaan draven over het strand.'

'En nu zijn wij hier.' Josja blijft nog steeds onbeweeglijk staan. Haar blik is dromerig. 'Op het strand, met de pony's. Onze broertjes hebben een snellere reis gehad, maar zij kunnen niet buitenrijden. Je moet er wat voor overhebben om je pony's mee te nemen. Het vakantiehuis is superluxe, er zijn mooie stallen en er is zelfs een buitenbak.' Ze lacht hardop. 'Ik geniet even van het uitzicht, dan gaan we draven. Ik heb veel te vertellen als we na de vakantie weer op school zijn.'

'We moeten er wat voor overhebben', geeft Maudi toe. 'Maar ik ben niet goed in stilzitten. Gelukkig zijn we hier tien dagen. Ik wil er nu nog niet aan denken dat we straks dat hele eind weer terug moeten.' Ze zucht bij de gedachte en pakt de teugels van Pinto strakker vast. 'Zullen we nou eindelijk gaan? Van mam mochten we niet langer dan twee uur wegblijven. We kunnen tien dagen lang elke dag een buitenrit maken en de hele omgeving verder verkennen.'

Ze voelt een huivering van geluk over haar ruggengraat gaan. Tien dagen lang alleen maar met de pony's bezig zijn, en vakantie houden bij het strand en het bos.

Josja kijkt weer voor zich. 'Je hebt een supergoeie mobiel. Maak maar een foto van die maan, die heb ik nog nooit zo dichtbij gezien.'

'Mijn mobiel is wel goed, maar ik weet niet of hij het maanlicht kan fotograferen', aarzelt Maudi.

'Probeer maar.'

Gehoorzaam haalt Maudi haar mobiel uit haar jaszak. Als ze

een foto heeft gemaakt, wordt haar aandacht getrokken door een beweging op het strand.

Het is een zwarte pony, zonder berijder. Hij houdt zijn staart als een vlag in de lucht, als hij sierlijk in draf overgaat. Halverwege het strand blijft hij stilstaan, kijkt om zich heen en schraapt met zijn hoef over de grond.

‘Moet je zien, Jos’, fluistert Maudi. ‘Er loopt daar een pony los. We moeten blijven staan, kijken wat-ie doet. Misschien is hij ontsnapt.’

‘Maak een foto, nu’, fluistert Josja.

‘Ik weet niet’, weifelt Maudi.

‘Toe’, dringt Josja aan.

Weifelend richt Maudi haar mobiel op de zwarte pony. Ze zoekt hem met haar lens en als ze hem te pakken heeft, fluistert ze: ‘Wat een beauty.’ Verbaasd voelt ze hoe haar hart een paar keer overslaat. Ze maakt een foto en maakt er na een paar seconden nog een.

‘Wauw’, fluistert ze. ‘Het is een arabier, volgens mij een volbloed arabier. Moet je kijken.’

De pony danst langs de branding, waarbij hij het zeewater opwerpt, dat in zilveren spetters achter hem neerkomt. Rustig en beheerst springt hij aan in galop.

Een hoog, lang fluitsignaal, laat hem abrupt stoppen. Hij houdt halt, draait zich om zijn as en danst terug over het strand.

Maudi tuurt over het strand om te kijken waar het signaal vandaan komt, maar ze ziet niemand. ‘Ik ga naar beneden. Hier.’ Ze duwt haar mobiel in Josja’s handen. ‘Probeer nog een paar foto’s te maken, wanneer ik dichterbij hem kom. Durf je mee met Goldie? Of blijf je hier?’

Zonder op Josja’s reactie te wachten, drijft Maudi Pinto naar

beneden, het brede strand op. Ze hoort Josja protesteren, maar het enige wat ze wil, is dichtbij de zwarte arabier komen.

Als de pony hen in het oog krijgt, blijft hij staan. Maudi draaft over het mulle zand naar hem toe. Halverwege het strand stopt ze om de pony de gelegenheid te geven naar hen toe te komen.

Aarzelend stapt hij in hun richting. Hij doet een paar dansende pasjes, blijft staan en briest. Pinto briest terug en doet uit zichzelf wat stapjes naar voren. De zwarte arabier volgt zijn voorbeeld. Zo naderen ze elkaar in een voorzichtige dans, om en om, stilstaand en stappend.

Als ze tien meter van elkaar verwijderd zijn, laat Maudi de teugels van Pinto helemaal glijden. Pinto's oren en hals zakken onderdanig naar beneden.

Dat vat de arabier op als een uitnodiging, ziet Maudi. Soepel en op zijn hoede draaft hij naar hen toe.

Maudi probeert aan haar ademhaling te denken, maar het is alsof ze nergens meer aan denken kan, alleen aan deze prachtige, zwarte pony die nu zo dicht bij haar staat dat ze hem zou kunnen aanraken. Er zitten vlinders in haar buik, die rondfladderen en naar buiten proberen te komen. De arabier heeft een klein hoofd met fijne neusvleugels en een knikje in zijn neus. Zijn grote ogen kijken vriendelijk naar Pinto. Het maanlicht spiegelt zich in zijn glanzende zwarte vacht.

De kleine oren zijn spits en zijn glanzende hals is gebogen. Als hij zich nog meer in hun richting draait, ziet ze zijn brede, krachtige borst.

Zachtaardig en vriendelijk duwt hij een paar keer tegen de flank van Pinto.

‘Wat ben je mooi’, fluistert Maudi.

De zwarte pony doet nog een kleine stap naar voren en duwt zijn

neus tegen Pinto's neus. De arabier en de valkpony blazen een paar seconden in elkaars neusgaten.

Voor het eerst sinds ze de arabier ziet, voelt Maudi hoe ze zich ontspant. Ze laat haar adem langzaam door haar mond ontsnappen.

De arabier kijkt omhoog naar Maudi's gezicht, maar richt opnieuw zijn volle aandacht op Pinto.

Ze maken kennis, denkt ze. En ze vinden elkaar aardig. Het is geen arrogant paard, ook al is hij zo verschrikkelijk mooi.

Ze kijkt zoekend om zich heen naar Josja, maar Josja staat nog steeds onbeweeglijk op de top van de duinrand.

Het fluitje klinkt weer en de arabier doet een paar stappen achterwaarts. Hij heft zijn sierlijke hoofd omhoog en danst weg in de richting van het naaldbos naast de duinrand.

Ze kijkt hem na, totdat hij tussen het bos verdwijnt. 'Wat een mooi paardje', fluistert ze. 'Ik wou dat hij van mij was.'

Pinto lijkt ineens een simpele, jonge valkpony, die meteen zijn meerdere in de arabier herkende.

Beschaamd woelt ze tussen zijn manen. 'Sorry Pinto', zegt ze berouwvol. 'Jij bent mijn verzorgpony en ik vind je echt wel lief.' Als ze onderaan het duinpad zijn, komt Josja eindelijk in beweging. Ze laat Goldie naar beneden draven.

'Ik heb foto's gemaakt', zegt ze, als ze vlak bij Maudi staat. 'Het was zo'n prachtig gezicht. En weet je wat ik dacht?'

'Nou?' Maudi kijkt haar vriendin onderzoekend aan.

'Je vindt het vast stom', hakkelt Josja ineens. 'Maar ik dacht dat ...' Ze stopt. 'Laat maar, het is belachelijk.'

'Wat nou', zegt Maudi ongeduldig. 'Je moet niet beginnen met iets te zeggen en dan ophouden. Daar heb ik niks aan.'

'Ik wilde dat die pony van jou was', zegt Josja. 'Hij had geen

berijder en hij leek zo ...’ Ze zoekt naar woorden.

‘Vriendelijk’, zegt Maudi. ‘Het was een vriendelijke, prachtige pony. Ik dacht hetzelfde. Ik wil het allerliefst een pony die helemaal van mij alleen is. En deze ...’

Ze wacht. ‘Deze was zo mooi als in een sprookje. Het was niet belachelijk dat je dat dacht. Misschien weten vriendinnen van elkaar wat ze denken.’

Josja kijkt haar nadenkend aan. ‘Ik denk dat ik beter weet wat jij denkt, dan dat jij weet wat ik denk’, zegt ze na een paar seconden.

Maudi denkt na over Josja’s woorden. ‘Misschien heb je gelijk’, geeft ze toe.

‘Jij denkt meer over paarden na en minder over mensen. Laten we naar huis gaan’, vindt Josja. ‘Dan gaan we de foto’s op de laptop zetten om te kijken of ze gelukt zijn.’

Ze kijkt om zich heen. ‘Euh, weet jij trouwens nog de weg naar huis?’

Maudi neemt de teugels in een hand en kijkt om zich heen. ‘Ik niet, maar de pony’s weten het wel. We geven ze de vrije teugel en dan wijzen ze ons de weg naar huis.’

‘Echt waar, kunnen ze dat?’ Josja kijkt Maudi weifelend aan.

‘De weg terugvinden, kunnen paarden beter dan mensen’, zegt Maudi. ‘Ga maar voorop met Goldie. Zij is de leider, zij weet de weg terug. Let maar op.’